

# Књига пророка Данила — седамдесет други број

*Пророчко сједињење: од поделе древног Израиља до свршетка Сједињених Америчких Држава*

Jeff Pippenger  
2024-02-05

Сведочанство о Јероваомовој побуни уједно је и историја поделе древног Израиља на две нације. Северно царство, састављено од десет племена, било је познато као Израиљ, или понекад као Јефрем, а јужно царство било је познато као Јуда. У време Језекиља, царство је већ дуги низ година било подељено на два царства, а у тридесет седмом поглављу Језекиљу је било дато пророштво које показује да ће та два царства поново постати један народ. То пророштво испунило се у раној историји звери из земље (Сједињених Држава), а коначно се испуњава на крају Сједињених Држава, јер Исус увек крај нечега приказује почетком нечега.

Побуна Јероваомова у време када је Израиљ био подељен на два царства, представља побуну на почетку Сједињених Држава, а такође и на крају Сједињених Држава. Побуна на почетку и на крају Сједињених Држава обухвата сједињење два царства. Осамнаеста глава Откривења, како је у овим чланцима више пута навођено из списка сестре Вајт, представља два позива црквама. Два народа који се сједињују током часа кризе недељног закона јесу сто четрдесет и четири хиљаде и друго Божје стадо које се још увек налази у Вавилону.

Два народа која су била сједињена у милеритској историји били су Јуда и Јефрем. Они су били сједињени када су појединачни гневови против та два царства, сваки за себе, окончани 1798. године, а затим 1844. године. Реч „штавише“ у тридесет седмом поглављу Језекиља омогућава нам да са сигурношћу утврдимо ову примену. Реч „штавише“ значи да се порука која следи после „штавише“ постави над поруком која је претходила речи „штавише“.

И дође ми опет реч Господња говорећи: И ти, сине човечји, узми себи један штап и напиши на њему: За Јуду и за синове Израиљеве, другове његове; потом узми други штап и напиши на њему: За Јосифа, штап Јефремов, и за сав дом Израиљев, другове његове; и састави их један с другим у један штап, и постаће једно у твојој руци. Језекиљ 37:15–17.

Језекиљ примењује пророчко начело понављања и проширивања када каже: „штавише“. Језекиљ треба да узме два штапа, један за Јуду и један за Јефрема, и да пророчанство приказано са два штапа постави поврх претходног пророчанства. Претходни пророчки приказ започео је у првом стиху, када је Језекиљ био однесен у долину мртвих сувих костију.

Рука Господња беше на мени, и изведе ме Духом Господњим, и постави ме усред долине која беше пуна костију. И проведе ме око њих унаоколо; и гле, беше их врло много по долини, и гле, беху сасвим суве. И рече ми: Сине човечји, могу ли ове кости оживети? А ја одговорих: О Господе Боже, ти знаш. Тада ми опет рече: Пророкуј над овим костима и реци им: О суве кости, чујте реч Господњу. Овако говори Господ Бог овим костима: Ево, учинићу да дух уђе у вас, и оживећете. И ставићу на вас жиле, и навући ћу на вас месо, и покрићу вас кожом, и ставићу дух у вас, и оживећете; и познаћете да сам ја Господ. И пророковах како ми беше заповеђено; и док пророковах, наста хука, и гле, потрес, и кости се саставише, кост к кости својој. И погледах, и гле, жиле и месо дођоше на њих, и кожа их покри одозго; али духа не беше у њима. Тада ми рече: Пророкуј ветру, пророкуј, сине човечји, и реци ветру: Овако говори Господ Бог: Дођи од четири ветра, о душе, и диши на ове побијене да оживе. И пророковах како ми заповеди, и дух уђе у њих, и оживеше, и стадоше на своје ноге, војска врло велика. Тада ми рече: Сине човечји, ове кости су сав дом Израиљев; ево, они говоре: Посушише се кости наше, и нада наша пропаде; одсечени смо. Зато пророкуј и реци им: Овако говори Господ Бог: Ево, народе мој, отворићу ваше гробове, и изведећу вас из ваших гробова, и доведићу вас у земљу Израиљеву. И познаћете да сам ја Господ, кад отворим ваше гробове, народе мој, и изведем вас из ваших гробова. И ставићу дух свој у вас, и оживећете, и населићу вас у вашој земљи; тада ћете познати да ја Господ рекох и учиних, говори Господ. Језекиљ 37:1–14.

Од самог почетка ових чланака показали смо да долина сувих костију представља Божји народ у последњим данима, и да је порука о четири ветра, која чини да они стану на своје ноге као силна војска, поноћни поклич који идентификује ислам трећег Тешко. Сестра Вајт поистовећује кости са Божјим народом.

„Одлажем своје перо и уносим своју душу у молитви, да би Господ дахнуо на свој народ који се одметнуо, који је као суве кости, да би оживео.“ General Conference Bulletin, February 4, 1893.

У претходним чланцима показали смо да је пророчка порука која је указивала на 18. јул 2020. године била погрешна, и да је та лажна објава означила долазак првог разочарања и времена одлагања у причи о десет девојака. Иако је објава времена била оправдана у милеритском раздобљу, после 1844. године више није требало да буде ниједне друге поруке засноване на времену. Када је Future for America објавио 18. јул 2020. године, вратили су се у историју у којој је објава времена била прихватљива, и тиме су сагрешили, те су били побијени на улици великога града из Откривења, једанаесте главе. Мртви на улици, тада им је било потребно да васкрсну, као што су и два сведока васкрсла после три и по дана.

„На суве кости треба да дунути Свети Дух Божји, да би дошле у покрет, као при васкрсењу из мртвих.“ Bible Training School, December 1, 1903.

У претходним чланцима показали смо да је порука четири ветра, која васкрсава два сведока, порука ислама трећег Тешко, и да је та порука порука Поноћног вапаја последњих дана. Језекиљ каже: „штавише“, и тиме је указао да је током историје која илуструје објављивање

Поноћног вапаја требало да се два штапа, један представљен као Јефрем, а један као Јуда, сједине и постану један народ. Парабола о десет девојака испуњава се у последњим данима, „до самог слова“, као што се испунила у милеритској историји. У раздобљу када се Поноћни вапај испунио у милеритској историји, и опет у испуњењу последњих дана, „два штапа“ су била и биће сједињена.

Два штапа представљала су северно (Јефремово) и јужно царство (Јудино) древног Израила. Такође смо показали да је Илијом био предсказан Вилијам Милер, и да је током три и по године суше Илија отишао к удовици из Сарепте.

И дође му реч Господња говорећи: Устани, иди у Сарепту сидонску, и остани онде; ево, заповедио сам онде једној удовици да те храни. И он уста и отиде у Сарепту. А кад дође на врата градска, где, онде беше удовица која купљаше дрва; и он је дозво, и рече: Донеси ми, молим те, мало воде у суду да се напијем. И кад она пође да донесе, он је дозво и рече: Донеси ми, молим те, и комад хлеба у руци својој. А она рече: Тако да је жив Господ Бог твој, немам печена хлеба до прегршт брашна у суду и мало уља у крчагу; и ево, купим два дрвцета да уђем и зготовим то себи и сину своме, да једемо, па да умремо. А Илија јој рече: Не бој се; иди и учини како си казала; али најпре начини од тога мени један мали колач и донеси ми, па после начини себи и сину своме. Јер овако вели Господ Бог Израилев: Брашно се у суду неће потрошити нити ће уља у крчагу нестати до дана кад Господ пусти дажд на земљу. И она отиде и учини по речи Илијиној; и она, и он, и дом њезин јеђаху много дана. 1. Царевима 17:8–15.

„Многи дани“ у овом одломку јесу три и по године током којих је Ахав тражио Илију, и представљали су хиљаду двеста шездесет година папског прогонства. У погледу „многих дана“ папског прогонства, Исус је рекао:

И да се они дани не скрате, нико се не би спасао; али ради изабраних ти дани ће се скратити. Матеј 24:22.

Сестра Вајт непосредно поистовећује Исусову изјаву о „тим данима“ са раздобљем папског прогона.

„Прогонство цркве није трајало током читавог периода од 1260 година. Бог је, у милости према Свом народу, скратио време њихове огњене кушње. Предсказујући „велику невољу“ која ће задесити цркву, Спаситељ је рекао: „И да се не скрате дани они, нико не би остао; али изабраних ради скратиће се дани они.“ Матеј 24:22. Под утицајем Реформације, прогонство је било приведено крају пре 1798. године.“ Велика борба, 266, 267.

„Многи дани“ током којих је удовица издржавала Илију, били су уједно и „многи дани“ папског прогонства које је Данило означио.

И разумни међу народом поучиће многе; ипак ће падати од мача, и од огња, у ропству и у пљачки, много дана. А кад падну, биће потпомогнути малом помоћи; али ће им се многи придружити лицемерним ласкањем. И неки од разумних пашће, да би се окушали, и очистили, и убелили до времена свршетка; јер је још за време одређено. Данило

„Време свршетка“, које је у овим стиховима такође и „одређено време“, било је 1798. година, и оно је означило крај папског прогона, као што је било предобликовано Илијиним временом код удовице из Сарепте. У тој историји удовица, која представља неудату цркву, у дванаестом поглављу књиге Откривење била је поистовећена са црквом у пустињи. Она је скупљала два дрвета, не једно дрво нити десет дрвета, него два дрвета. Језекиљ је требало да узме два дрвета, једно за северно царство Израиљево и једно за јужно царство Израиљево, и да их састави како би начинио једно дрво. Та два царства била су оба расејана две хиљаде пет стотина и двадесет година, али Божје обећање било је да ће их Он сабрати. Жена је скупљала та два дрвета која је требало саставити, и чинила је то „до дана кад Господ пусти дажд на земљу“.

Дан када је Господ послао „кишу“ означавао је Поноћни поклич у историји милеритског покрета, који је достигао свој завршетак 22. октобра 1844. године, када је Анђео завета изненада дошао у храм који је био подигао од 1798. године (краја прве срџбе) па све до 22. октобра 1844. године (краја последње срџбе). У том временском раздобљу, порука Поноћног поклича, представљена у Језекиљевом приказу долине костију, испунила се онда када су два штапа северног и јужног царства била сједињена да образују један народ, с једним царем, јер је 22. октобра 1844. године Христос дошао пред Оца и примио царство.

„Христов долазак као нашег Првосвештеника у Светињу над светињама, ради очишћења светиње, приказан у Данилу 8:14; долазак Сина човечијега ка Старцу дана, како је представљен у Данилу 7:13; и долазак Господа у Његов храм, проречен од Малахије, описи су истог догађаја; а то је такође представљено доласком женика на свадбу, који је Христос описао у причи о десет девојака, у Матеју 25.“ Велика борба, 426.

Христос је 22. октобра 1844. примио царство, као што је назначено у Данилу.

Гледах у ноћним виђењима, и гле, као Син човечији иђаше с облацима небеским, и дође к Старцу дана, и приведоше га пред Њега. И даде Му се власт, и слава, и царство, да Му служе сви народи, племена и језици; власт је Његова власт вечна, која неће проћи, и царство Његово неће се разрушити. Данило 7:13, 14.

Када се Језекиљева два штапа саставе у једно, имају једнога цара над собом.

И слуга мој Давид биће цар над њима; и сви ће имати једнога пастира; и ходиће по мојим судовима, и држаће моје уредбе, и извршаваће их. И настањиваће се у земљи коју дадох Јакову, служи своме, у којој су живели оци ваши; и настањиваће се у њој, они и деца њихова, и деца деце њихове довека; и слуга мој Давид биће им кнез довека. Језекиљ 37:24, 25.

Сви пророци се слажу један с другим, и цар Давид јесте Христос, који је дошао пред Оца 22. октобра 1844. године и примио царство које је било сабрано од два штапа, Израиловог (северног царства) и Јудиног (јужног царства). Расејање та два царства окончано је током четрдесет и шест година, од 1798. до 1844, док је Христос подизао храм који је био

опустошен и погажен. Када је подигао храм, тада је изненада дошао у свој храм као Гласник завета, испуњавајући треће поглавље Малахијино. Језекиљ се слаже с том чињеницом, јер се сви пророци слажу један с другим.

И слуга мој Давид биће цар над њима; и сви ће имати једнога пастира; и ходиће по судовима мојим, и уредбе моје држаће и извршаваће их. И настањиваће се у земљи коју дадох слуги својој Јакову, у којој су пребивали оци ваши; и настањиваће се у њој они, и синови њихови, и синови синова њихових до века; и слуга мој Давид биће кнез њихов до века. И учинићу с њима завет мира; биће то вечни завет с њима; и утврдићу их, и умножићу их, и поставићу светилиште своје усред њих до века. И скинија моја биће с њима; и ја ћу бити Бог њихов, и они ће бити мој народ. Језекиљ 37:24–27.

Hristos je taj koji podiže hram.

И реци му говорећи: Овако вели Господ над војскама, говорећи: Ево човека којему је име ИЗДАНАК; и он ће израсти са свога места, и сазидаће храм Господњи. Он ће саградити храм Господњи; и носиће славу, и седеће и владати на своме престолу; и биће свештеник на своме престолу; и савет мира биће међу њима обојицом. А круне ће бити Хелему, и Товији, и Једаји, и Хену сину Софонијину, за спомен у храму Господњем. И они који су далеко доћи ће и зидаће у храму Господњем, и познаћете да ме је Господ над војскама послао к вама. И ово ће се збити, ако будете марљиво слушали глас Господа Бога својега. Захарија 6:12–15.

Христос је ГРАНА, и Он је објавио да ће, ако разоре Његов храм, Он га подићи за три дана, на шта су Јевреји одговорили да је за изградњу храма било потребно четрдесет и шест година.

Тада Јудејци одговорише и рекоше му: Какав нам знак показујеш, кад ово чиниш? Исус одговори и рече им: Развалите овај храм, и за три дана подићи ћу га. А Јудејци рекоше: Четрдесет и шест година зидао се овај храм, а ти ћеш га за три дана подићи? Јован 2:18–20.

Христос је у том одломку говорио о своме телу, али сви пророци говоре више о последњим данима него о данима у којима су живели. Христово васкрсење трећег дана представљало је васкрсење мртвих костију за време изливања Светога Духа у поноћном покличу. Дажд, који је предмет Илијиног сведочанства, показао се за време врхунца његовог сукоба са пророцима Вала и Астароте. Тада је било показано да је Бог Илијин истинити Бог, а такође и да је Илија истинити пророк.

При доласку првог разочарања, показало се да су протестанти постали лажни пророци, као што су то праобразно представљали пророци Вала и Астароте. Тада је отпочело време одлагања, које је довело до поруке поноћног вапаја, што је довело до тога да Христос изненада дође у свој храм. Поноћни вапај представљен је Језекиљевом поруком која подиже кости као силну војску. Штавише, током тог раздобља (четрдесет и шест година), два штапа требало је саставити уједно да би произвели један народ, с једним царем.

И дође ми опет реч Господња говорећи: И ти, сине човечији, узми себи један штап и напиши на њему: За Јуду и за синове Израиљеве, његове другове; потом узми други штап и напиши на њему: За Јосифа, штап Јефремов, и за сав дом Израиљев, његове другове. И састави их један с другим у један штап, и биће једно у твојој руци. А кад ти синови твога народа проговоре говорећи: Нећеш ли нам казати шта ти то значи? реци им: Овако вели Господ Господ: Ево, узећу штап Јосифов, који је у руци Јефремовој, и племена Израиљева, његове другове, и сјединићу их с њим, са штапом Јудиним, и учинићу их једним штапом, и биће једно у мојој руци. А штапови на којима пишеш нека буду у твојој руци пред њиховим очима. И реци им: Овако вели Господ Господ: Ево, узећу синове Израиљеве између народа, куда су отишли, и скупићу их одасвуд, и доведићу их у њихову земљу. И учинићу их једним народом у земљи, на горама Израиљевим; и један цар биће цар свима њима; и неће више бити два народа, нити ће се више делити на два царства. И неће се више сквргнути својим идолима, ни својим гадовима, ни икаквим својим преступима; него ћу их избавити из свих њихових пребивалишта у којима су сагрешили, и очистићу их; и биће ми народ, и ја ћу им бити Бог. Језекиљ 37:15–23.

Два штапа која је удовица сакупљала унапред за Илијину кишу при Поноћном вапају, била су северно и јужно царство Израиљево, која су била расејана и требало је да буду сабрана у један народ 22. октобра 1844. године, када је отпочео антитипски Дан помирења, јер је обећање било да ће их тада Бог „очистити“. То очишћење, које представља Истражни суд, отпочело је у то време. То сабирање два штапа мора се правилно разумети, јер Бог увек крај једне ствари приказује почетком једне ствари.

1844. година означила је крај двају царстава Израиљевих, јер су тада постала једно царство, духовни Израиљ, и од тога тренутка требало је да буду само један народ. Та историја била је приказана почетном историјом када су постали два народа, што је историја Јеровоамове побуне.

Историја Јеровоамовог кривотвореног система богослужења такође мора бити илустрована на крају његовог царства. Аронова побуна на почетку древног Израиља и Јеровоамова побуна на почетку северног царства представљају побуну из 1863. године, а 1863. година се јасно разуме тек онда када се и крај Јеровоамовог царства, представљен спајањем два штапа, такође положи преко 1863. године. Тада се јасно види да је 1863. година представљена као нараштај који је подигао лик љубоморе.

Наставићемо ово проучавање у следећем чланку.

„Али ова слика сувих костију не односи се само на свет, него и на оне који су били благословени великом светлошћу; јер су и они као костури у долини. Имају обличје људи, грађу тела; али немају духовни живот. Но прича не оставља суве кости само повезане у људска обличја; јер није довољно да постоји склад удова и црта. Дах живота мора оживети тела, да би могла стајати усправно и покренути се на делатност. Ове кости представљају дом Израиљев, цркву Божју, а нада цркве јесте оживљујући утицај Светога Духа. Господ мора дунути на суве кости, да би оживеле.“

„Duh Božji, sa svojom oživljujućom silom, mora biti u svakom ljudskom oruđu, da bi svaki duhovni mišić i svaka žila bili u delatnosti. Bez Svetoga Duha, bez daha Božjeg, nastupa obamrlost savesti, gubitak duhovnog života. Mnogi koji su bez duhovnog života imaju svoja imena u crkvenim knjigama, ali nisu zapisana u Jagnjetovoj knjizi života. Oni mogu biti pridruženi crkvi, ali nisu sjedinjeni s Gospodom. Mogu biti revnosni u izvršavanju određenog skupa dužnosti i mogu se smatrati živima; ali mnogi su među onima koji imaju „ime da si živ, a mrtav si.““

„Уколико не дође до истинског обраћења душе Богу; уколико животворни дах Божји не оживи душу за духовни живот; уколико они који исповедају истину не буду покретани начелом рођеним на небу, они нису рођени од нераспадљивог семена које живи и остаје довека. Уколико се не уздају у Христову правду као у своју једину сигурност; уколико не подражавају Његов карактер, не труде се у Његовом духу, они су наги, нису одевени у хаљину Његове правде. Мртви се често приказују као живи; јер они који остварују оно што називају спасењем према сопственим замислима, немају Бога који у њима чини да хоће и творе оно што је Њему по вољи.“

„Ова класа је верно представљена долином сувих костију коју је Језекиљ видео у виђењу.“ Review and Herald, January 17, 1893.